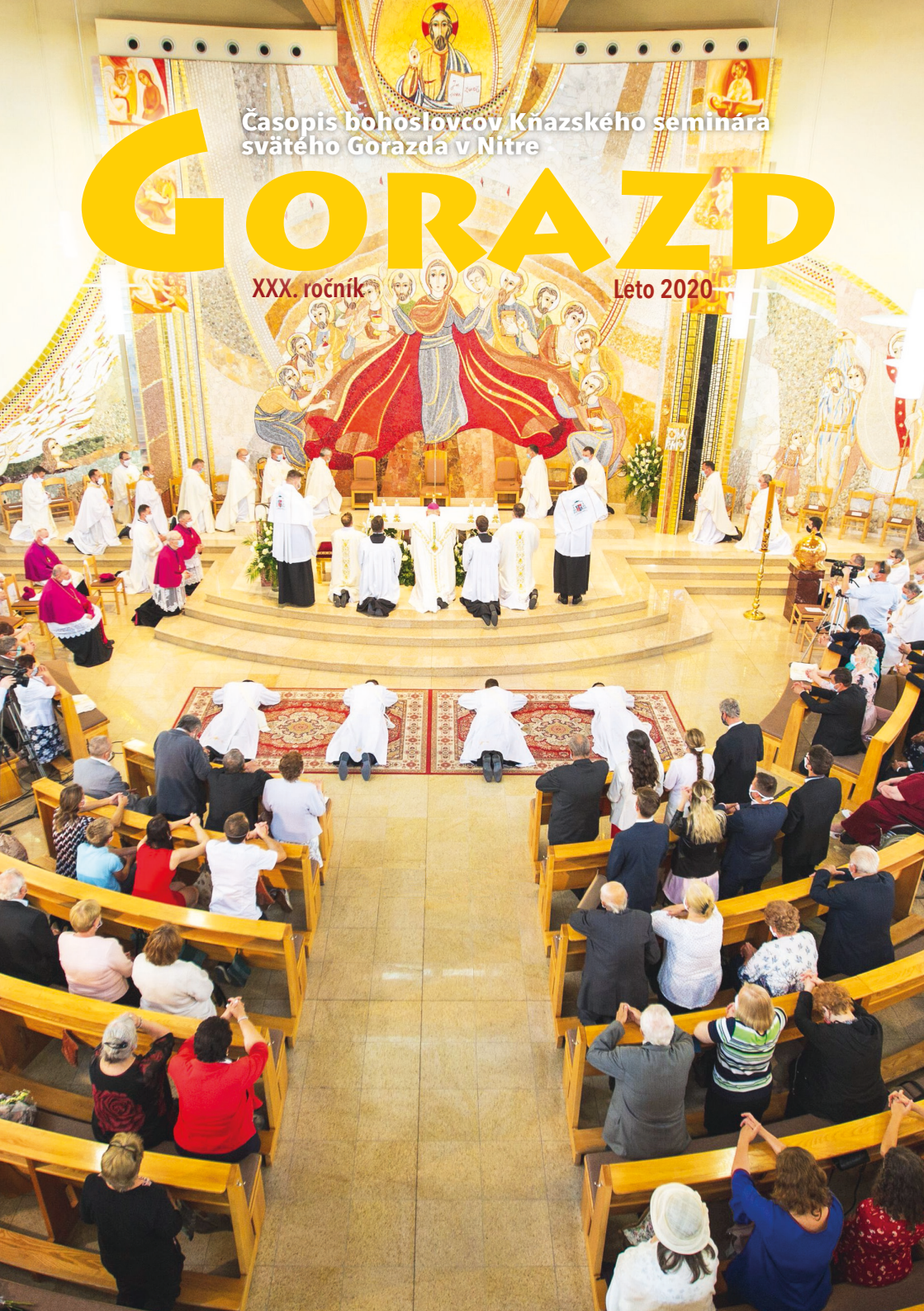

Časopis bohoslovcov Kňazského seminára
svätého Gorazda v Nitre

GORAZD

XXX. ročník

Leto 2020

Periodicita vydávania: trikrát ročne
Názov vydavateľa: GORAZD n.f.
IČO vydavateľa: IČO 35 602 449
Dátum vydania: 28. 8. 2020
Vydávajú: bohoslovci Rímskokatolíckej
cyrilometodskej bohosloveckej fakulty
Univerzity Komenského v Bratislave
v Kňazskom seminári sv. Gorazda v Nitre

Adresa redakcie: Samova 14,
949 01 Nitra 1
E-mail: gorazdacasopis@gmail.com

Šéfredaktor: Dominik Tisovský

Zástupca šéfredaktora: Adam Murko

Redakčná rada: Dominik Tisovský, Lukáš
Frank, Peter Krkoš, Martin Lenhardt,
Branislav Valkovič, Oto Dokoupil, Miroslav
Maňak, Antonio Rádi, Jozef Mikuláš,
Mikuláš Šurín

Foto a ilustrácie (pokiaľ nie je uvedené inak):
Marek Mucha, archív redakcie, unsplash.
com, pixabay.com a internet

Grafická úprava: Michal Rudinec, Dominik
Tisovský

Sadzba: Dominik Tisovský

Jazyková úprava: PaedDr. Marta Dukátová

Distribúcia: Lukáš Frank

Imprimatur: Mons. ThDr. Marián Chovanec,
pomocný biskup a generálny vikár;
BÚ v Nitre, 17. 3. 2004, č. 371/2004

Registrácia: EV 3270/09
ISSN: 1336-4677

Cenzor: Mons. ThLic. Marián Dragúň,
BÚ v Nitre, 23. 11. 2018, č. 1232/2018

Bankové spojenie:
20008501/6500, var. symbol: 77703

Tlač: Varínska tlačiareň

Titulná fotografia: Kňžská vysviacka v Nitre
2020, autor: Marek Mucha

OBSAH

- 03/ Úvodné slovo
- 04/ Zažili sme
- 08/ Korona čas v seminári
- 10/ Ach, to lúčenie...
- 12/ Filozofia; byť znamená byť
vnímaný
- 14/ Dať správny smer zažitým
reflektorom
- 16/ Pútnik za Božím hlasom
- 18/ Novokňazi
- 25/ Modlitba
- 26/ Pod lampou
- 30/ Na slovičko s Jánom
Volkom
- 32/ Recept
- 33/ Súťaž
- 34/ Vtipy
- 35/ Noví diakoni
- 36/ Lekáreň pre zdravú dušu

Úvodník

Milí čitatelia,

pandémia koronavírusu zasiahla všetky oblasti nášho života. Aj toho náboženského, pre nás študentského či novinárskeho, nakoľko po 30 rokoch nevyšiel náš časopis Gorazd. Celkom sme pozabudli, že v Cirkvi prežívame Rok Božieho Slova, ktorý prevälcovala téma pandémie koronavírusu.

Nech je už akokoľvek, dôležité je, aby sme sa nezamerali na to, čo sa stalo, ale ako sme to prežili. Nevieme ovplyvniť veci, ktoré sa stanú..., ale vieme k nim zaujať postoj, ako ich prežiť, ako cez ne prejsť. Aj keď v učebniciach dejepisu sa bude spomínať rok 2020 ako rok pandémie a ekonomickej krízy, pre budúce generácie to bude historický fakt, skutočnosť, ktorá bola, avšak pre nás je to skutočnosť, ktorú žijeme teraz. Z toho môžeme povedať, že nie je dôležité „čo sa stalo“, ale „ako som prežil“ obdobie, ktoré je tak náročné. Môže to byť pre nás všetkých škola dôvery a odovzdanosti, hlboké viery a presvedčenia, že Boh je s nami za každých okolností.

Svätý Otec František povedal, že horšie ako táto kríza je už len tragédia jej premrhania. Táto kríza predstavuje poplašný signál, ktorý privádza k uvažovaniu nad tým, kde spočívajú naše najhlbšie korene, ktoré nás všetkých držia počas búrky. Pripomína nám, že sme zabudli a zanedbali niektoré dôležité veci života a núti nás reflektovať nad tým, čo je naozaj dôležité a nevyhnutné a čo je naopak

Mgr. Miroslav Hafera,
špirituál Kňazského seminára sv. Gorazda
v Nitre

menej dôležité alebo len zdanlivé.

V plnej kríze koronavírusu sme slávili Veľkú noc a počúvali sme veľkonočné posolstvo o víťazstve života nad smrťou. Toto posolstvo zdôrazňuje, že ako kresťania sa nemáme nechať pandemiou paralyzovať. Veľká noc nám dáva nádej, dôveru a odvahu, posilňuje nás v solidarite. Hovorí nám o prekonaní rivalít minulosti a o uznaní sa za členov jednej veľkej rodiny, ktorá presahuje každú hranicu a v ktorej si všetci vzájomne nesú bremená.

Zažili sme...

Pripravil: Mikuláš Šurín, 4. ročník

14. január

V tento deň do Kňazského seminára sv. Gorazda zavítala Národná transfúzna služba a bohoslovci, predstavení a zamestnanci mohli darovať krv. Túto možnosť aj mnohí využili.

25. január

Sobotný januárový večer sme strávili v Divadle Andreja Bagara v Nitre na divadelnej hre Povolanie pápež na pozvanie hlavného predstaviteľa, herca Jána Galloviča. Bol to bohatý kultúrny zážitok, z ktorého sme odchádzali povzbudení. Pánovi Gallovičovi pekne ďakujeme za toto láskavé pozvanie.

26. január

Na Nedeľu Božieho slova sa na podnet otca rektora uskutočnila

prednáška na tému Božie slovo, ktorú viedol SSDr. Blažej Štrba, PhD., ktorý pôsobí na Katedre biblických vied RKCMBF.

7. – 16. február

Po skúškovom období sme ukončili zimný semester odchodom na semestrálne prázdniny, ktoré sme strávili zaslúženým odpočinkom.

9. – 11. február

Bratia prváci sa cez semestrálne prázdniny zúčastnili tradičnej prváckej lyžovačky, ktorá bola predčasne ukončená pre nepriaznivé podmienky. No aj tak to neprekážalo vo vzájomnom budovaní vzťahov medzi sebou navzájom.

Martin Šcůry (na ľavo) a Adam Murko (na pravo) počas darovania krvi.

23. február

V túto nedeľu sme sa večer zúčastnili zábavného programu, ktorý si pripravili predovšetkým bratia druháci. Bol spojený s imatrikuláciou bratov prvákov a ich tradičným uvedením do spoločenstva.

29. február

Konali sa voľby do Národnej rady SR a aj väčšina z nás bohoslovcov sa zapojila a využila svoje právo voliť.

9. marca – 31. mája

Začala sa dištančná forma štúdia na RKCMBF UK z dôvodu pandémie koronavírusu. Bohoslovci boli poslaní domov, kde mali prednášky dištančnou formou.

12. jún

V tento deň boli pri slávnostnej svätej omši vo farskom Kostole sv.

Gorazda v Nitre-Klokočine vkladáním rúk nitrianskeho diecézneho biskupa, Mons. Viliama Judáka, vysvätení štyria spolubratia na diakonov. Medzi nových diakonov patria: Tomáš Barta zo Slažian, Lukáš Behan z Ilavy, Martin Ligač z Čadce-Kýčerky a Branislav Valkovič z Tlmačov.

13. jún

Konala sa slávnostná svätá omša vo Farskom kostole sv. Gorazda v Nitre-Klokočine, pri ktorej sa konala kňazská vysviacka spolubratov diakonov z Nitrianskej diecézy. Vkladáním rúk nitrianskeho otca biskupa Viliama Judáka boli vysvätení za kňazov štyria spolubratia: Patrik Lenčes z Močenku, Július Nemček z Valaskej Belej, Martin Sedláček z Veľkých Bieroviec a Andrej Šimonek z Vrábels.

13. jún

Pri slávnostnej svätej omši vo farskom Kostole Sedembolestnej Panny Márie v Žiline-Vlčincoch, na ktorej sa vkladáním rúk žilinského otca biskupa Mons. Tomáša Galisa konala diakonská a kňazská vysviacka spolubratov Žilinskej diecézy, boli vysvätení za kňazov dvaja spolubratia: Martin Maliniak z farnosti Brodno a Lukáš Urbaník z Čadce-Kýčerky. Za diakona bol vysvätený Miloš Kadaš z Radôstky.

13. jún

Aj v Banskobystrickej diecéze sa konala slávnostná svätá omša v Katedrále sv. Františka Xaverského v Banskej Bystrici, na ktorej sa konala diakonská vysviacka. Vkladáním rúk banskobystrického otca biskupa Mons. Mariána Chovanca boli vysvätení za diakonov dvaja spolubratia: Michal Sandánus z farnosti Bzovík a Pavol Škovránek zo Senca.

20. jún

Týždeň po diakonskej vysviacke sa v Banskobystrickej diecéze konala kňazská vysviacka v Katedrále sv. Františka Xaverského. Otec biskup Marián Chovanec vysvätil za kňazov troch spolubratov: Martina Garaja z farnosti Nová Baňa, Mateja Izraela z farnosti Dobrá Niva a Martina Ščúryho z farnosti Partizánske-Mesto.

29. jún – 3. júl

V týchto dňoch sa konala cyklopúť po dávnych stopách sv. Cyrila a Metoda. Spolu s otcom biskupom Viliamom sa jej zúčastnili aj niektorí kňazi a bohoslovci.

14. júl – 18. júl

V Kňazskom seminári sv. Gorazda sa konala duchovná obnova pre starších miništrantov. Bol pre nich pripravený zaujímavý duchovný program, ktorý pripravovali bratia z tretieho ročníka.

POĎAKOVANIE PÁNOVI VICEREKTOROVI A PÁNOVI PREFEKTOVI

Pred koncom letného semestra nastali zmeny v radoch našich predstavených. Seminár opustili pán prefekt Roman Titze a pán vicerektor Ján Viglaš, ktorí už pôsobia na nových miestach v Pánovej vinici.

Milý pán vicerektor, v seminári ste dokopy prežili 9 rokov, v Badíne ako rektor a v Nitre ako vicerektor. Ďakujeme, že ste sa múdro starali o našu formáciu. Ako profesor ste nám sprostriedkovali veľa užitočných poznatkov, no niekedy ste nás aj potrápili na skúškach. Preto veríme, že aj vďaka Vám má dnes Boží ľud mnoho svätých kňazov.

Milý pán prefekt, ne jeden rok ste sa podieľali na našej, isto aj náročnej formácii. Ďakujeme Vám za mnoho. Svojím životom ukotveným v Pánovom slove ste nám boli povzbudením k budovaniu hlbšieho vzťahu s nebeským Otcom či s Pannou Máriou. Pomáhali ste nám premáhať ľudské slabosti a keď sa naskytla voľná chvíľa, rád ste si s nami zahráli futbal či hokej.

Prosíme Vás, pán vicerektor i pán prefekt, o prepáčenie, ak sme Vás občas zarmútili svojou neposlušnosťou voči seminárnemu poriadku. Tiež Vás prosíme, aby ste sa za nás aj naďalej neprestávali modliť.

Do Vašich nových služieb ako aj celého kňazstva Vám vyprosujeme múdrosť a silu Ducha Svätého spolu s ochranou našej nebeskej mamy, Panny Márie, aby ste boli naďalej požehnaní, ale i požehnaním.

GRATULÁCIA O. BISKUPOVI VILIAMOVI

Dňa 16. júla 2020 oslávil otec biskup Viliam výročie –15 rokov od svojej biskupskej vysviacky.

Vaša Excelencia, aj týmto spôsobom chceme poďakovať dobrému Bohu i Vám za to, že ste medzi nami a že sa o nás otcovsky zaujímate a staráte. Vyprosujeme Vám u Pána hojné požehnanie, aby ste aj naďalej múdro a s láskou pastiersky viedli svoju diecézu i celú svätú Cirkev do neba. Nech Vám v tom pomáha aj orodovanie preblahoslavenej Panny Márie, svätého Andreja Svorada a Benedikta, ako aj svätého Gorazda.

Príspevok za tri čísla (Jeseň '20, Vianoce '20 a Veľká noc '21) s poštovným je **3 €**. S prvou zásielkou Vám pošleme aj poštovú poukážku na úhradu objednaných čísel. Pri objednávke väčšieho počtu kusov treba počítať s vyšším poštovným.

Prosím, posielajte mi z každého čísla po

Časopis zasielajte na adresu:

Meno a priezvisko:

Ulica: Obec:

PSČ: Podpis:

Objednávky posielajte poštou na adresu:

Redakcia časopisu Gorazd, Samova 14, 949 01 Nitra / gorazdcasopis@gmail.com

Oddych v Komárne počas cyklopúte.

Koronačas a seminaristi

Celé sa to začalo 8. marca o 21.00 h v našej seminárnej kaplnke. Predtým, ako malo zaznieť kompletórium, posledná modlitba dňa, pán rektor vystúpil pred ambónu so správou, že náš seminár zavretý nebude a budeme pokračovať vo formácii i v štúdiu ďalej. Situácia však netrvala dlho, počet nakazených stúpil a na druhý deň, v pondelok o 13.00 h na obede nám pán rektor oznámil, že seminár musíme opustiť na dobu dvoch týždňov. Bol to čas, kedy by nikto neočakával odchod domov, pretože školský rok bol už naplno rozbehnutý. Každý jeden zháňal odvoz domov, balil sa a nikto vtedy ešte netušil, že seminár opustíme až do konca školského roka. Brali sme si len to najnutnejšie.

Po dvoch týždňoch však prišla ďalšia správa, kedy nám otec rektor oznámil, že sa vrátíme späť až v septembri, keď bude situácia s „Covidom“ ako tak zažehnaná.

Ticho už zažil asi každý z nás. Ticho „Covidu“ však v nás bude pravdepodobne až do smrti. Počas uplynulých dní strávených v domácej karanténe si človek mohol uvedomiť veľa vecí. Možno aj tento čas nám ponúkol Boh na aspoň čiastočné zamyslenie sa nad sebou samým. Človeče, ako žiješ? Čo je zmyslom tvojho života? Takéto či podobné otázky mohli zaznievať v našom svedomí.

Túto otázku som si položil aj ja. Človeče, ako žiješ? Čo je zmyslom tvojho života? Neraz sa stáva, že aj

po položení otázky svojmu svedomiu je ticho aj ono. Ticho vonku, ticho vnútri. Po nejakom čase však začalo hovoriť aj ono. V tejto chvíli si človek začne uvedomovať svoje nedostatky, zlyhania, sklamaná, ale i chvíle radosti, šťastia či nádeje.

Položiť takúto či podobnú otázku býva ťažké, pretože uvažovať nad sebou samým bude pre človeka vždy náročné, ale nesmierne potrebné. Človek si tie najdôležitejšie veci vie uvedomiť naozaj len v tichu.

Čas „Covidu“ mi však začal pripomínať ticho Getsemanskej záhrady. Sám, opustený, v prachu ležiaci Ježiš prosí Boha Otca o odňatie kalicha utrpenia. No Ježiš dodáva: nie moja vôľa, ale Tvoja... Často mi prichádzala na myseľ táto scéna, keď som sa modlil v tichu svojej izby za odvrátenie vírusu, ktorý postihol svet. Deň čo deň pribúdali noví nakazení ľudia. Žiaden ústup napriek modlitbám takmer celého sveta neprichádzal. A to bol podnet pre ešte väčšie zahĺbenie sa do svojho vnútra. O 21.00 h sme sa my seminaristi spoločne modlili Korunku k Božiemu milosrdenstvu, spojení duchovne s predstavenými. Oni v seminárnej kaplnke a my vo svojich izbách.

Pre mňa ako pre kresťana-katolíka, seminaristu, to bol nielen čas ticha, ale aj čas púšte. Púšte, ktorá bola bez pokrmu života – bez Eucharistie. Naozaj ťažká rana – odlúčenie od Krista, ktorý prichádzal do môjho vnútra v kúsku bieleho chleba. Odrazu len v modlitbe, no predsa

pravdivo a reálne prítomný. Tu som si uvedomil naozaj veľkú vec. I keď na diaľku, no predsa spolu. Byť spolu s Ježišom v tých najťažších chvíľach. Pre svet to bola zároveň jediná nádej na záchranu. Tou záchranou je byť s Ježišom spojený vierou. Veriť, nie povrchno, ale úprimne. Veriť, že Ten, ktorý nás miluje a obetoval sa za nás, nám pomôže z tohto nešťastia.

Súčasťou knžskej formácie nie je len duchovný život, ktorý je pre nás seminaristov najpotrebnejší, taktiež tam patrí aj vzdelanie, teda sme aj študenti, ktorí tiež musia pracovať na svojich školských prácach či na zdokonaľovaní svojich vedomostí. Po niekoľkotýždňovej pauze počas prísnej karantény sme opäť sadli do lavíc, nie však reálnych v seminári, ale virtuálnych doma pred počítačom. Bol to zvláštny pocit, sadnúť si doma pred počítač a byť na online prednáške, určite mi každý seminarista dá za pravdu, že pri prezentovaní našich prác to bolo čosi

neopísateľné hovoriť do prázdneho počítača, všade ticho, len ja a počítač. No aj túto skúšku sme zvládli.

Záverečné skúšky, ktoré sme mali takisto cez počítač, sme s Božou pomocou zdolali viac-menej úspešne. Bratov druhákov, štvrtákov a šiestakov neobišli ani štátnice a konali sa v pôvodných termínoch, nuž nie online, ale nakoľko to situácia umožnila reálne v seminári.

Verím, že tento výnimočný čas, ktorý sme zažili, bol pre nás časom, kedy sme si uvedomili, že Božia pomoc je nesmierne potrebná v živote nielen seminaristu, ale nás všetkých.

No ešte nie sme v cieľi, stále musíme Bohu ďakovať i prosiť o pomoc, preto tak, ako hovorí pápež František, nájdime v sebe odvahu neustále hovoriť Ježišovi: „*Pane zachráň nás slabých a hriešnych!*“

Autor: Martin Lenhardt, 2. ročník

Ach, to lúčenie...

Pred niekoľkými mesiacmi sme sa plní vďaky rozlúčili s našou usmievavou sestrou Máriou, ktorá už pomáha na novom mieste – v Bratislave. V našom seminári prežila 25 rokov, počas ktorých mala na starosti aj administratívne záležitosti. Ešte pred jej odchodom sme ju poprosili o krátky rozhovor.

Sestrička, odchádzate od nás po dlhých rokoch. Akým bol pre vás tento čas?

Áno, odchádzam po 25-tich rokoch, je to dlhá doba, ale zároveň bola to doba veľmi obohacujúca. Pripadá mi to, ako by som mala teraz zostúpiť z „hory Tábor“, kde mi bolo dobre. Tie liturgické slávenia v katedrále bazilike Sv. Emeráma, ako novokňazské

vysviacky ... ktorých som sa mohla zúčastňovať boli vždy pre mňa obohacujúce a veľkou slávnosťou. Tak isto aj rozličné udalosti v seminári spolu s bohoslovcami boli vždy milé a radostné.

Na ktorý zážitok budete obzvlášť rada spomínať?

Mojou prvoradou službou v seminári bola administratívna práca. Spomínam si na jeden humorný zážitok z tohto kancelárskeho prostredia, ktorý sa stal pred niekoľkými rokmi. Pán vicerektor mi vraví:

„Sestrička, obedy z rekolekcií príde vyplatiť p. farár z Chrenovej, dal som mu vaše číslo, aby sa vám potom ohlásil.“

Na druhý deň mi zvoní telefón,

neznáme číslo, myslím si to je asi p. farár, čo mal zaplatiť obedy.

„Prosím?“

„Dobrý deň, môžete nám prísť otvoriť, ideme vám zamerat bránu.“
Myslím si: „znovu ďalší robotníci, máme ich plný dom, lebo tu sa tu stále niečo buduje a opravuje“.

„A kde ste?“

„Pred bránou.“

„Áno, už aj idem.“

Utekám dolu k bráne, tam nikto. Zoberiem telefón a vytočím naspäť na to neznáme číslo.

„Prosím vás a kde ste? Ja vás hľadám pred bránou.“

„Už som vo dvore.“

„A kto vás vpustil?“

„Sused.“

„Prosím vás a kto vám dal moje číslo?“

„Váš manžel.“

No už som vedela koľká bije, že je to omyl.

„Prosím vás a kde ste, v Kňazskom seminári v Nitre?“

„Nie, my sme na Mierovej ulici v Bratislave.“

Spolu s vami sme mohli zakúšať náročnosť ale i krásu práce s bezdomovcami. Čím je pre vás práca s ľuďmi na okraji spoločnosti?

V našej spoločnosti skladáme sľub čistoty, chudoby, poslušnosti, ale aj sľub služby Kristovi v chudobných. Máme taký priamy kontakt s bezdomovcami, ktorým prinášame v dňoch kedy nepracuje Diecézna charita, čiže v nedele a vo sviatky teplú polievku, Je to aj v spolupráci s bohoslovcami, myslím si, že je to aj pre nich veľmi dobrá škola pre pastoráciu do ktorej sa pripravujú. Budú sa určite stretávať s chudobnými, ktorí často zvonía pri dverách fary.

Snažím sa vidieť v chudobnom Krista, ktorému chcem v rámci mojich možností pomôcť, okrem toho, že mu dám chlieb, teplý čaj, alebo nejaké oblečenie, je dôležité ho vypočuť, neprejavíť netrepezlivosť. Podľa vôle nášho zakladateľa sv. Vincenta, je našou prvoradou úlohou – služba chudobným, lebo oni sú naši páni a preto mám vždy zaujať voči nim „postoj služobnice“.

Na čo by podľa vás nemali bohoslovci nikdy zabúdať?

Bohoslovci by nemali zabúdať, že povolanie je v prvom rade veľký dar od Pána, ktorý dostali nezaslúžene a preto by si tento poklad mali chrániť.

- Modlitbou, nezabúdať ani na modlitbu sv. ruženca, pretože Panna Mária je našou Jedinou Matkou a je aj Matkou kňazov.
- Budovaním spoločenstva – vzájomnou bratskou láskou, pomocou a vzájomným prijímaním sa.
- Aby dobre využili tento čas formácie, stali sa všetci dobrými a svätými kňazmi a tak sa pripravili pre službu v pastorácii, lebo to je práca s ľuďmi.

Prajem Vám Všetkým, podľa slov sv. Otca Františka, aby Ste sa vždy snažili kráčať v ústrety Ježišovi Kristovi, zverili Mu celý svoj život a boli otvorení Jeho milosrdnej láske.

Sestrička, ďakujeme za rozhovor i za to, že ste tu s nami boli. Veríme, že ste si už zvykli na nové prostredie. Prajeme vám veľa lásky a síl v ďalšej službe Božím deťom.

Pripravil: Dominik Tisovský, 3. ročník

Filozofia; byť znamená byť vnímaný

Keď som prvýkrát na gymnáziu počul o filozofii ako o vede, ktorá kladie otázky a na ktoré majú filozofi neraz tak odlišné odpovede, tak som si povedal, že sa tejto oblasti venovať nebudem. S filozofiou som sa druhýkrát stretol na teologickej fakulte, pretože základom teologických štúdií sú filozofické štúdiá, preto sa aj hovorí, že filozofia je „*slúžkou teológie*“ a podľa môjho názoru to má aj svoje opodstatnenie.

Hovorí sa, že filozofia má náročný jazyk a diela veľkých filozofov sú nezrozumiteľné. Keď si otvoríme učebnicu matematiky šiestakov na základnej škole, tak sa dočítame, že „*dvojice racionálnych čísel, ktorých súčin sa rovná jednej, sa nazývajú navzájom prevrátané čísla*“. Skonštatujem, že v tejto definícii sa nachádza veľa odborných výrokov, ale všetko v najlepšom poriadku, nech sa deti vzdelávajú – hovoríme si. Akonáhle nejaký filozof povie niečo o „*transcendentálnych atribútoch*“, tak máme tendenciu považovať ho za človeka, ktorý žije vo svete svojich kníh a pojmov a nemá poňatia, čo bežný život znamená. Myslím, že to tak nie je.

Keby sa ma bol niekto opýtal, ako by som zadefinoval filozofiu, tak by som asi povedal, že je to „*niečo*“ medzi matematikou a literatúrou. Prečo? Argumentácie, ktoré sa týkajú otázok, musia byť presné, a postup,

ktorým chceme nájsť odpoveď, musí byť dodržiavaný krok za krokom, ako v matematike. Bez tohto logického postupu sa nemôžeme venovať filozofii. Nakoľko sa filozofia zaoberá otázkami existencie každodenného života, musí životu rozumieť, tak ako umelci literatúre. Aby sme porozumeli myšlienkam daného filozofa, musíme ho chápať v kontexte jeho života, prostredia, z ktorého pochádzal, a ideológií, ktorými bol ovplyvnený.

Jedným z mysliteľov, ktorý zaujal moju pozornosť, bol anglikánsky biskup George Berkley (1685 – 1753). Štúdiu filozofie a teológie ostal verný po celý život. Vo svojej náuke útočil proti ateizmu a materializmu z náboženských pozícií, hoci argumentáciu – ako syn svojej doby – hľadal v empirizme. V jeho filozofii ma vždy fascinoval jeho prístup k existencii sveta mimo nášho vedomia, pričom ho inšpiroval ďalší anglický filozof John Locke. Berkley však dokazuje, že celý obsah nášho vedomia je založený na skúsenosti, ktorá je vždy individuálna. Argumentáciu zakladá aj na vlastných analýzach vnímania, najmä zraku. Ak hovoríme o veciach, vždy máme na mysli iba obsahy nášho vedomia, idey (myšlienky), ktoré ho tvoria. Podľa Berkleyho nemá zmysel hovoriť o niečom mimo nášho

vedomia. Jestvuje len to, čo je vnímané: „Byť znamená byť vnímaný.“ Existenciu vecí mimo a nezávisle od nášho vedomia však nemôžeme potvrdiť.

V miestnosti môžeme potvrdiť všetko, čo vnímame. Pokiaľ odídeme, už nevieme potvrdiť nič. Dáme zapálenú sviečku na svietnik a odídeme preč. Keď sa potom vrátíme, zistíme, že časť tej sviečky zhorela. My by sme bežne usudzovali, že sviečka horela aj bez nás, existovala teda aj keď sme tu neboli. Ako to však zdôvodniť, sledujúc logiku nášho mysliteľa? Podľa zásady „*esse est percipi*“, existenciu vonkajšieho sveta vzhľadom na nás svojim vnímaním zabezpečuje nie človek, ale Boh, ktorý všetko vníma vždy a všade. Boh potvrdzuje existenciu všetkého: všetko existuje, lebo to Boh vníma. Aj tá sviečka, ktorá horela bez našej prítomnosti, bola vnímaná, avšak nie človekom ale Bohom. Tým pádom existujeme vďaka Bohu, ktorý svojim vnímaním zabezpečuje našu existenciu, je všadeprítomný. Odhliadnuc od východiskovej pozície mysliteľa, je

to skutočný filozofický „*dôkaz*“ Božieho jestvovania, ktorý má presnú logickú štruktúru a dá sa aj metodologicky skontrolovať (či postup je správny). Boha nedokážeme vedecky, my len môžeme poukázať na jeho jestvovanie. Neexistujú dokonalé rovnice, ani dokonalí ľudia, ktorí by dokázali Boha na základe nejakých experimentov, pretože Boh nie je súčasťou fyzického sveta. Chce to Božiu milosť a našu vieru.

Keď som uvažoval nad tým, prečo je toľko ateistov vo svete, ktorí a priori popierajú existenciu Boha, tak som dospel k záveru, že každý človek musí v niečo veriť. Keď niekto povie, že v Boha neverí, aj tým do určitej miery uznáva jeho existenciu. Keď človek kladie otázku ohľadom Boha, znamená to, že už musí mať nejakú vedomosť. Sú totiž niektoré poznatky, bez ktorých sa nedajú klásť otázky a už vôbec nie argumentovať. Popieranie Božieho jestvovania považujem za neúspešné hľadanie človeka, ktoré sa prejavuje ako sklamanie. Viera je Božia milosť, za ktorú vďačíme Bohu.

Sväté písmo, neporušený prameň našej viery, a dvetisícročná svätá Cirkev sú živým dôkazom, že Boh sa o svoj ľud stará, vníma ho a dodáva mu síl, aby napriek ťažkostiam každodenného života a falošným ideológiám spoločnosti mohol vyznať naše spoločné kresťanské hodnoty, ktoré ruka v ruke s filozofiou sú základným pilierom kresťanskej Európy.

Autor: Antonio Rádi, 3. ročník

Dať správny smer zažatým reflektorom

Myslím, že všetci máme radi príbehy. Detektívky, sci-fi, cestopisy či klasické rozprávky. Čítali nám ich v detstve, venovali sme sa im v škole, a aj v súčasnosti si radi zoberieme do rúk kvalitnú knihu. Môžeme povedať, že pútavý príbeh píše aj sám život: rozprávačom je náš Stvoriteľ a hlavným aktérom je každý jeden z nás vo vlastnom príbehu. Aj tvoj príbeh by mohol byť povzbudením pre druhého, tak prečo sa oň nepodeliť?

V starozákonnej knihe Exodus čítame Božie slovo adresované Mojžišovi: „... aby si rozprával svojim deťom a vnukom...“ (Ex 10,2). Pán ho pozyva, aby zdieľal Jeho mocné skutky, a takto sa dal poznať budúcim pokoleniam. Mojžiš z Božieho poverenia neodovzdáva iba vymyslenú story. On odovzdáva obdivuhodné udalosti záchrany vyvoleného ľudu.

Nebol to však len Mojžiš, kto dostal takú dôležitú úlohu. Aj my všetci sme pozvaní zdieľať so svetom vykupiteľské dielo. Vieru, ktorú v Cirkvi vyznávame, sme prijali od druhých ľudí. Oni nám zdieľali dobrú zvesť evanjelia a svedčili o nej svojím

príkladom. Na sociálnych sieťach sa delíme o najrôznejšie myšlienky, pozvánky alebo fotografie, no na Božie zásahy do nášho každodenného života neraz zabúdame. Možností a prostriedkov, ako druhým odovzdať prejavy živého Krista, je mnoho.

Dnešná doba vrhá svetlo na influencerov. Sú to ľudia, ktorí svojím konaním či postojom prinášajú vplyv do spoločnosti a

motivujú široké okolie niečo zmeniť. Chvilkový trend moderného sveta? Vôbec nie! Influencerom bol aj Mojžiš, bol ním Ježiš z Nazareta, sú nimi naši kňazi a biskupi. Aj nás k tomu Kristus pozyva, keď nás označuje svetlom sveta. Ďalej učí: „Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je na nebesiach“ (Mt 5,16). Bol nám zverený plamienok viery, ktorý má v sebe silu a schopnosť priniesť teplo a svetlo mnohým ľuďom. Byť správnym influencerom nie je iba život v prúde virtuálneho sveta. Je napĺňaním povolania, ba priam kresťanskej povinnosti byť verným svedkom spásonosnej Pravdy.

7. veľkonočná nedeľa je v tomto roku 54. svetovým dňom spoločenských komunikačných prostriedkov. Svätý otec vo svojom posolstve prirovnáva život k dejinám; každý z nás tká príbeh. Popri našich osobných príbehoch sa dejinami vinú aj iné príbehy, ktoré však nie sú dobré. Klebety, manipulácie a nenávistné vyhlásenia vnášajú do osnovy uzol, ktorý je ťažké rozmotáť. Hlavný príbeh ale rozpráva Boh a svojím slovom privádza veci k životu. Sväté písmo je Príbehom príbehov – príbeh, ktorý sa stále obnovuje a ktorý stále obnovuje aj nás. Pápež František píše: „Potrebujeme rozprávanie, ktoré dokáže hľadiť na svet a na udalosti s nežnou láskou; ktoré hovorí o tom, že sme súčasťou živého tkaniva; ktoré odhaľuje prepojenosť vlákien, ktorými sme navzájom pospájaní.“ Ako kresťania sme napojení na zdroj plnej pravdy a z tohto nevyčerpatelného

prameňa môžeme sýtiť aj tkanivá online sietí.

Nebezpečenstvom sa nám môže stať nedostatok pravých a správnych zdrojov. Okrem ohrozenia falošnými náukami so sebou nesie informačná doba aj výhodu množstva evanjelizačných spôsobov. Potenciál sociálnych sietí v prospech lásky využíva aj svätý otec na svojich účtoch (Twitter, Instagram, YouTube). Jednotlivé diecézy podobne prispievajú na rôznych platformách. V zdieľaní je aktívna Konferencia biskupov Slovenska. Katolícke médiá – okrem ich primárnej pôsobnosti v rozhlase, televízii, tlači, internete – sa angažujú tiež na tomto poli moderného sveta. Keď sa pozrieme do minulosti, na prelom 19. a 20. storočia, bol to už pápež Lev XIII., ktorého hlas ako prvého rímskeho biskupa nahráli na gramofónovú platňu. Známejším pre svet sa stal aj prostredníctvom svojich fotografií v novinách a na obrázkoch.

Dôkazy o vzkriesenom Spasiteľovi môžeme prijímať dennodenne. Popri osobnej skúsenosti k tomu prispieva aj celé spoločenstvo Cirkvi. Svedectvo o Kristovi vydáva aj sám Duch pravdy, ktorého nám poslal na Turíce (Jn 15,26). Buďme si preto navzájom povzbudením: nech sme otvorení a vnímaví pre pravé svedectvo veriacej rodiny a sami nech sme aktívnymi šíriteľmi Pánovho pokoja.

Autor: Branislav

Pútnik za Božím hlasom

Drahí čitatelia,
svätý Ignác z Loyoly, zakladateľ Spoločnosti Ježišovej, vo svojej autobiografii používa namiesto vlastného mena oslovenie Pútnik. Dlhé roky putoval po svete a ponavštevoval mnoho miest ako Jeruzalem, Barcelonu, Paríž, Rím. Bol veľkým mystikom a znalcom duchovného života. Bol neoblomným obrancom kresťanstva. Stál na čele vojska, ktoré pápeži posielali na veľké diela. Vedie ma presvedčenie, že dnešná Cirkev potrebuje presne takýchto ľudí.

Zameriam sa na zrod výnimočného životopisu, z ktorého sa dozviete o duchovnom živote, obrátení, putovaní do Jeruzalema a množstvo iných zaujímavých informácií. Budem veľmi rád, ak po prečítaní tohto článku siahnete po knižke s názvom: O sebe.

Autobiografia sa nerodila ľahko. Ignác zanechal svojim nasledovníkom Konštitúcie, Duchovné cvičenia, tisíce listov. Pre Spoločnosť to bolo málo a chceli od Ignáca, aby im vyrozprával svoj osobný život – chceli vedieť ako Pán vstúpil do jeho života. Ignác spočiatku nechcel vyrozprávať svoje svedectvo. Na nátlak svojich priateľov, ktorí argumentovali tým, že je to pre dobro Spoločnosti, sa rozhodol vyrozprávať svoj život. Diktoval každé jedno slovo bratovi,

ktorý si robil krátke poznámky. Ignác svoje rozprávanie musel mnohokrát prerušiť kvôli vyčerpanosti z práce či slabému zdraviu. Začalo v roku 1553 a skončilo v roku 1555.

Text začína práve udalosťami obrátenia. Ignác bol rytier – vojak, no predsa trefne rozpovedal svoje stretnutie s Bohom.

Pre oboznámenie sa s osobou sv. Ignáca sme poprosili o rozhovor pátra Jána Benkovského SJ, exercitátora a predstaveného exercičného domu v Piešťanoch.

Čo ťa oslovilo na tomto svätcovi?

Je pre mňa príkladom pohotovej a rýchlej disponibility a silného vedomia toho, že je poslaný Ježišom, aby pomáhal duším. Sv. Ignác sa usiloval pozeráť na svet s takou láskou, s akou na svet pozerá Ježiš, a toto ho inšpirovalo po celý život. Chcel by som mať tiež zásluhy v službe Ježiša Krista ako on.

Akú myšlienku máš najradšej od tohto svätca?

V Duchovných cvičeniach sv. Ignáca, v Kontemplácii na dosiahnutie lásky, sú dve myšlienky, ktoré ma už dlhú dobu oslovujú. Prvá je, že láska sa musí klásť viac do skutkov než do slov. A druhá, že láska pozostáva vo vzájomnom obojstrannom darovaní, t.j. milujúci dáva a podelí sa s milovaným o to, čo má, alebo z toho, čo môže a má, a to aj naopak milovaný milujúcemu.

Ako vplýva na tvoj život svätý Ignác?

Je pre mňa veľkým príkladom, ako sa nebať hovoriť o Božích veciach s ľuďmi. Ale aj vzorom v tom, ako dokázal zvládať mnohé ťažkosti, napr. keď nemal peniaze na štúdium, keď bol podozrievaný zo strany Cirkvi ohľadom jeho duchovných cvičení... Musím však povedať, že najväčším

príkladom pre mňa je jeho osobná láska k Ježišovi Kristovi, ktorú mal, túžba poznať ho viac, viac si ho zamilovať a viac ho nasledovať. Toto mi stále dodáva šťavu do prežívania môjho rehoľného a kňazského života.

V čom konkrétnom nám môže byť vzorom?

Tých konkrétnych vecí u Ignáca je veľa, v čom by nám mohol byť vzorom. Oslovuje ma to, ako sa veľmi starostlivo naučil vnímať vnútorné hnutia, ktoré sa v ňom odohrávali; ako rozhodne a s odvahou nasledoval túžby, ktoré v ňom vyvolal Boh – túžba ísť do Jeruzalema, túžba zmeniť svoj život, túžba študovať, aby mohol pomáhať duším a robiť toho viac, ako sa horlivo sústreďoval na Božie veci, ako sa nechal v čase svojho obrátenia viesť Bohom... aj sa vyjadril o tom v Autobiografii: „*Veľmi túžim po dokonalosti a po tom, čo je na väčšiu Božiu slávu.*“

Prečo by sme sa mali modliť k tomuto svätému?

Pretože je veľkým učiteľom duchovného rozlišovania. Zvlášť odporúčam mladým ľuďom, ktorí hľadajú svoje životné povolanie, aby sa k nemu modlili, ale aj tým, ktorí prechádzajú rozličnými životnými skúškami alebo majú krízu vo svojom osobnom povolaní.

Ďakujem pátrovi Jankovi za odpovede. Dúfam, že pre každého čitateľa budú obohatením.

Pripravil: Adam Murko, 3. ročník

NOVOKŇAZI 2020

Nitrianska diecéza

Patrik Lenčes

Močenok

Július Nemček

Valaská Belá

Martin Sedláček

Veľké Bierovce

Andrej Šimonek

Vráble

Banskobystrická diecéza

Martin Garaj

Nová Baňa

Matej Izrael

Dobrá Niva

Martin Ščúry

Partizánske

Žilinská diecéza

Martin Maliniak

Brodno

Lukáš Urbaník

Čadca – Kýčerka

Martin Garaj

Pôsobí vo farnosti:
Banská Bystrica-mesto

Aká je podľa teba najdôležitejšia ľudská cnosť, ktorou by mal kňaz oplývať?

Pre mňa osobne je najdôležitejšia cnosť kňazského života pokora. Je to každodenné rozhodnutie byť v pravde o sebe samom, o svojom vzťahu s Bohom a vzťahu s ostatnými. Ak si je kňaz vedomý svojich darov a talentov, ale aj svojich obmedzení a limitov, je len prirodzené, že rozvíja svoj vzťah s Bohom. Vie, že Ho potrebuje. Taktiež pokora v zmysle medziľudských vzťahov. Ak žijem s pokorným srdcom, viem nadväzovať zdravé vzťahy, pretože viem byť pre

tých druhých darom a oni sú darom pre mňa. Je to samozrejme veľký ideál a je ťažké ho dosahovať. Ale na druhej strane, je to veľmi jednoduché. Každý deň sa pozrieť v pravde na Krista a požiadať ho o jeho sprevádzanie daným dňom. Nech nám v tom Duch Svätý pomáha.

Ako kňaz môžeš každý deň prinášať živého Boha na oltár. Ako vnímaš toto poslanie kňaza v dnešnom svete?

Je to najväčší poklad, ktorý tu na zemi máme. Je to vrchol nášho kresťanského prežívania. Ale je to vrchol. Vnímam, že veľa ľudí je hladných po Bohu a hľadajú ho rôznym spôsobom. Mnohí z nich sú veľmi vzdialení od tohto vrcholu. Úlohou kňaza je týmto ľuďom sprostredkovať stretnutie so živým Kristom a priviesť ich na cestu spoznávania tohto kresťanského pokladu. Obe úlohy sú rovnako dôležité. Na jednej strane prinášať eucharistického Krista ľuďom, a na strane druhej prinášať evanjelium tým, ktorí ho nepoznajú. Som rád, že ako kňaz sa môžem naplno venovať tomuto poslaniu. V našich životoch majú ľudia vidieť živého Krista.

Patrik Lenčes

Pôsobí vo farnosti: Trenčín-Orechvė

Máš za sebou kňazskú vysviacku, ktorá sa môže zdať cieľom, avšak je to len začiatok kňazskej cesty. S akými predsavzatiami si ju začal?

Prirodzene, veľmi túžim po tom, aby som bol dobrým kňazom, ktorý prináša veľa ovocia, či už pre deti, mladých, strednú generáciu, pre seniorov a taktiež pre duše v očistci. Mám aj mnoho predstáv a nápadov, ktoré by som chcel realizovať vo farnostiach, v ktorých budem pôsobiť. No v prvom rade, to, čo je najdôležitejšie a čo je aj mojim predsavzatím je, aby som bol svätým kňazom. Nemyslím tým to, aby ma po smrti vyhlásili za svätého, ale to, že už tu v živote chcem žiť podľa slov sv. Pavla: „Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus.“ Po takejto svätosti túžim. Aby som nežil pre seba, pre svoje predstavy, svoje plány, ale aby som bol len nástrojom Boha, cez ktorý On pôsobí v tomto svete. Verím tomu, že ak budem sväto žiť, Boh si ma už použije na to, čo on sám bude chcieť. A naopak, ak nebudem žiť sväto, ak nebudem len jednoduchým Božím nástrojom, môžem sa snažiť vo farnosti alebo v diecéze o čokoľvek, ovocie to prinesie len minimálne.

Máš rád filozofiu, ktorá môže byť náročná na pochopenie. Myšlienky ktorého filozofa najradšej používaš pri kázni?

Filozofiu som študoval ešte pred nástupom do kňazského seminára a nielenže ma bavila, ale veľmi ma aj ovplyvnila. Štúdium filozofie ma

dokonca bavilo a napĺňalo viac ako štúdium teológie. Spomenutá náročnosť štúdia filozofie nespočíva v kvantite informácií alebo komplikovanosti niektorých filozofických myšlienok, ale v schopnosti študenta premýšľať rôznymi spôsobmi, pozerat' sa na svet cez rôzne paradigmy, v ochote pochopiť názory, s ktorými nesúhlasíme, a predovšetkým v pokornom postoji voči týmto názorom.

Pri kázni zvyknem používať myšlienky viacerých filozofov, či už z oblasti filozofickej teológie, antropológie alebo sociálnej filozofie. Nakoľko i ja sám som filozof, často použijem i svoje vlastné myšlienky. No či už používam svoje myšlienky alebo myšlienky iného filozofa, vždy je to len na doplnenie poslania evanjelia. Hoci sú myšlienky mnohých filozofov krásne, nevyrovňajú sa kráse a hĺbke samotného Božieho slova.

Július Nemček

Pôsobí vo farnosti: Starý Tekov

Čomu by si sa chcel v pastorácii venovať najviac a na čo sa najviac tešíš?

Kňaz je poslaný do farnosti v zastúpení Ježiša Krista, ktorý je Dobrým Pastierom svojho ľudu. Po príchode do farnosti sa kňaz pýta: „*Čo chce Pán, aby som na tomto mieste robil?*“ Bez tejto otázky, hľadania odpovede a rozlišovania Pánovej vôle budú naše pastoračné aktivity len naším ľudským dielom. Preto aj ja venujem teraz viac času modlitbe a pýtam sa: „*Čo Pán odo mňa na tomto mieste očakáva? Čomu sa mám okrem základnej pastorácie ešte venovať?*“ Každý kňaz má darované

talenty, schopnosti a predispozície na určité činnosti. Mňa by veľmi potešilo, keby sa mi podarilo tých najmenších mojich farníkov priblížiť viac k Panne Márii, tých starších priblížiť viac k Božiemu slovu a všetkých priblížiť viac k eucharistickému Kristovi. O tomto často premýšľam, modlím sa za to, ak je taká Pánova vôľa, aby mi Pán dal vedieť kedy, s kým a ako začať.

Čo by si rád ľudom ponúkol ako kňaz?

Na to odpoviem jedným slovom: službu. Niekedy sa zdá, že veriaci viac slúžia kňazovi ako kňaz veriacim. Kňaz ale nie je „*pán veľkomožný*“ a veriaci nie sú jeho „*poddaní*“. Dúfam, že tento model vzájomného vzťahu kňaza a veriacich, ktorý tu ešte pretrváva z minulosti, čím skôr zanikne, lebo je už dnes Cirkvi len na škodu. Veriaci laici si už dnes inak uvedomujú svoje poslanie v Cirkvi i vo svete. Kňaz nepotrebuje služobníctvo, ale spolupracovníkov.

A ako chápem službu? Ako sprevádzanie, ako kráčanie popri, ako bytie pri. Služba, to pre mňa znamená prežívať životné situácie, i tie radostné, i tie bolestné, so svojimi veriacimi ako ich priateľ, duchovný otec. Zdieľať s nimi všetko, čím žijú, čo robia, deliť sa s nimi o ich nádeje i starosti. Dokázať si otvoriť dvere do každodenných životných situácií veriacich je úlohou kňaza ako duchovného otca. A to by som chcel svojim veriacim ponúknuť.

Martin Sedláček

Pôsobí vo farnosti: Tenčín-mesto

Aký bol tvoj najkrajší zážitok počas pôsobenia vo farnosti ako diakona? Tešíš sa na podobné zážitky v kňazskej službe?

Mojím najkrajším zážitkom počas diakonskej praxe bola jedna nedeľná kázeň. Nejak zvlášť si ju už nepamätám, dokonca si ani nepamätám, kedy to presne bolo. Keď som dokázal, nezдалa sa mi nijak výnimočnou... Viem len, že som v nej citoval Matku Terezu: „*Mnoho ľudí sa snaží robiť veľké veci, ale bez lásky, my sme však pozvaní robiť malé veci, s veľkou láskou.*“ A tento citát som sa snažil vysvetliť... Nejaký čas po tejto kázni som sa dozvedel o tom, že v kostole bola aj jedna pani s malou dcérou. Potom, čo sa vrátili domov a naobedovali sa, táto dcéra sama od seba začala upratovať zo stola špinavý riad. Keď sa jej opýtali, čo ju k tomu viedlo (ona totiž nerada upratovala), tak odpovedala, že chce urobiť radosť Pánu Ježišovi, ktorý si všima aj tieto najmenšie skutky, ktoré robíme z lásky...

Keď som počul toto svedectvo, veľmi ma to povzbudilo. Hlavne keď som si uvedomil, ako Božia milosť môže pôsobiť v duši tak malého dieťaťa. Akú silu má Božie slovo. A zároveň ako nás toto dievčatko zahanbuje v tom, že ono pochopilo to, čo niekedy ani my, dospelí ľudia, nechápeme. V úplnej jednoduchosti, ale predsa veľmi presne vystihla podstatu evanjelia. A to bolo asi

najväčším povzbudením. Pretože ak niekto za vami príde a povie vám: „*Mali ste peknú kázeň*“, nie vždy sa to musí dotknúť aj srdca a života toho človeka. Ale ak takéto dievčatko skutkami naplnilo to, čo počulo v kázni, to zahanbuje aj mňa samotného, pretože nie vždy dokážem žiť to, čo kážem...

Či sa teším na takéto zážitky v kňazskej službe? Neviem... Určite by ma to rovnako veľmi povzbudilo. Ale nemyslím si, že to je to najdôležitejšie, resp. nemusím sa o tom dozvedieť. Myslím, že omnoho dôležitejšie je, aby som sa vo svojej službe snažil dávať priestor Duchu Svätému a on sa už o takéto „*svedectvá*“ postará, či už sa o nich dozviem, alebo nie.

Lukáš Urbaník

Pôsobí vo farnosti: Žilina-mesto

Ktorý svätý je tvoj najobľúbenejší?

Nemám len jedného obľúbeného svätca. Inšpirujú ma skoro všetci, ktorých aspoň trochu poznám. A čím som starší, tým ich, vďaka Bohu, poznávam viac. Ale podobne ako v našom každodennom živote máme veľa známych, no dôverne blízkymi osobami sú nám len niektorí ľudia, tak aj spomedzi mnohých svätcov mám niektorých, ktorí sú mi bližší.

Vynikajúcim kňazským vzorom je pre mňa sv. arský farár – Ján Mária Vianney. Zjavným Božím riadením sa stal patrónom kňazov a skutočne, každý kňaz, najmä v pastorácii, sa od neho môže niečo naučiť. Z jeho úst či

skôr srdca pochádzajú slová, ktoré aj kňazom približujú nesmierny dar, ktorý dostali vysviackou: „*Keby sme tu na zemi dobre pochopili, čím je kňaz, umreli by sme nie od strachu, ale z lásky... Bez kňaza by smrť a utrpenie nášho Pána ničomu neposlúžili. Je to práve kňaz, kto pokračuje v diele vykúpenia na zemi... Načo by bol dom plný zlata, ak by nejestvoval nikto, kto by doň otvoril dvere? Kňaz má kľúče k nebeským pokladom: je to on, kto otvára dvere; on je hospodárom dobrého Boha; správcom jeho dobier... Nechajte farnosť dvadsať rokov bez kňaza a budú sa tam klaňať zvieratám... Kňaz nie je kňazom pre seba samého, ale je ním pre vás.*“ Ešte viac však inšpiruje svojím životom. Jeho obetavosť pre spásu duší, ktoré mu boli zverené, ho celkom pripodobnila Kristovi Veľkňazovi.

Blízka mi je aj karmelitánska rodina, zvlášť jej traja učителиa Cirkvi – sv. Ján z Kríža, sv. Terezia z Lisieux a sv. Terézia z Avily. Osobitne ma inšpirujú vo vnútornom živote s Pánom a na svojom vlastnom živote potvrdzujú, že „*plodnosť apoštolátu povstáva z plnosti kontemplácie*“. To sú už slová sv. Tomáša Akvinského, ktorý je tiež jedným z mojich najbližších „priateľov tam hore“. Úchvatným svätcom je aj Anton Paduánsky. Pri ňom už len odporúčam každému, aby sa s ním zoznámil osobne

A napokon nemôžem zabudnúť na tých, ktorí právom stoja na čele všetkých svätých – sv. Jozef (mám to šťastie, že je patrónom farnosti, z ktorej pochádzam) a jeho nevesta Panna Mária, ktorá je matkou každého z nás.

MODLITBA KARDINÁLA MERCIERA

(arcibiskup v Malines-Brusel, 1851-1926)

„*Odhálím vám tajomstvo svätosti a šťastia. Ak si každý deň na päť minút upokojíte myseľ, zavriete oči pred všetkým, čo je zmyselné, a prestanete počúvať hurhaj sveta, aby ste boli schopní utiahnuť sa do svätostánku svojej pokrstenej duše, ktorá je chrámom Ducha Svätého, a obrátite sa naňho slovami:*

*Duchu Svätý, duša mojej duše,
klaniam sa ti. Osveď ma,
ved' ma, posilni ma a poteš ma.
Povedz mi, čo všetko mám urobiť,
a prikáž mi, aby som to vykonal.
Sľubujem, že sa podriadim všetkému,
čo budeš odo mňa žiadať,
a prijmem všetko, čo dovolíš,
aby sa mi prihodilo.
Len mi ukáž, aká jetvoja vôľ'a!*

Ak to spravíte, váš život bude radostný a pokojný, dostane sa vám prehojnej útechy aj uprostred protivenstiev, pretože aké veľké budú skúšky, takú dostanete milosť a silu, aby ste ich uniesli, a privedie vás plných zásluh až pred nebeskú bránu. Takáto poddanosť Duchu Svätému je tajomstvom svätosti.“

Pod lampou

Čo robia seminaristi počas prázdnin?

BYŤ TU PRE STARŠÍCH

Cez tieto prázdniny sme my druháci, strávili týždeň ako dobrovoľníci v Zariadení sociálnych služieb Promeritae quieti sv. Svorada v Nitre v mestskej časti Šindolka. Je to dom dôchodcov a sociálnych služieb, ktoré zriadilo Nitrrianske biskupstvo v roku 2013. Prioritne je toto zariadenie určené pre kňazov, pre ich rodinných príslušníkov ale aj pre ostatných záujemcov.

Veľkú časť dňa sme venovali klientom a kňazom, ktorí sú tu ubytovaní. Rozprávali nám bohaté príbehy z ich kňazského a pastoračného života. Taktiež spomínali rôzne príhody z ich seminárnych čias, keď ešte boli bohoslovcami. Každý deň sme sa všetci spolu modlili o 11:00 h ruženec a potom nasledovala svätá omša v kaplnke. O 15:00 h sme sa spolu s Tv Lux pomodlili Korunku Božieho milosrdenstva. Keď bolo pekné počasie, spravili sme si aj prechádzku v areáli domova a čas sme strávili aj rozhovormi v altánku. Pomáhali sme zdravotníckemu personálu, ktorý nám vždy ochotne poradil a vysvetlil, čo máme robiť. Dovolím si tvrdiť za každého z nás, že tento čas bol pre nás obohatením, oboznámením sa s prácou v takomto zariadení, ale aj povzbudením do štúdia. Ďakujeme

za modlitby, o ktorých nás jednotliví klienti a kňazi ubezpečovali. Aj my na nich pamätáme v modlitbách. Ďakujeme taktiež ochotnému personálu za prijatie a pomoc pri vykonávaní našej dobrovoľníckej činnosti.

Autor: Jakub Galmiš, 2.ročník

DUCHOVNÁ OBNOVA MINIŠTRANTOV

V dňoch 14. – 18. júla 2020 sa v seminári konala duchovná obnova pre starších miništrantov. O jej krátke zhodnotenie sme poprosili jedného z účastníkov, Branislava Zábavčíka: „Tak ako každý rok, som sa tešil, že pôjdem cez prázdniny k bohoslovcom do Nitry. Už 2-krát som bol s nimi na miništrantskom tábore, ale až toto leto som sa prvý raz zúčastnil duchovnej obnovy.

Keď som dorazil na miesto, privítal som sa s bohoslovcami. Neskôr na večeri som sa zoznámil s ostatnými chalanmi, spolu s ktorými som prežíval túto duchovnú obnovu. Každé ráno sa začínalo rannými chválami a výbornými raňajkami. Takto naplnení Duchom Svätým a výborným jedlom sme vyrazili na zrúcaninu kláštora Katarínka, kde sme sa mohli pozrieť na kláštornú vežu. Bola 30 metrov vysoká a výhľad z nej bol ako z vrchu sveta. Keď sme zišli dolu, tak sme sa prichystali na sv. omšu, ktorá sa konala taktiež v zrúcanine kláštora. Opekanie špekačiek nemohlo chýbať ani na tomto výlete. Ďalší deň bol zameraný na náš vzťah s Bohom ako s nebeským Otcom a s nami ako

jeho synmi alebo otrokmi. Viedol ho otec špirituál Slavomír Trnka. Počas celého dňa bolo potrebné stíšiť sa a vypnúť mobily. Lebo v tichosti sa najlepšie rozpráva s Bohom a buduje sa s ním osobný vzťah. Mne osobne slová otca špirituála pomohli nadviazať osobnejší vzťah s Bohom. Piatok bol zo začiatku trochu športovejší, pretože sme si išli zahrať laser game. Musím povedať, že na tie chvíle sa len tak zabudnúť nedá. Poobede sme išli na Zoborský kláštor osláviť sviatok sv. Svorada a sv. Beňadika. Svätú omšu celebraval otec biskup Viliam.

Táto duchovná obnova bola pre mňa úplne novou skúsenosťou, ktorú by som si hocikedy rád zopakoval.“

KÁNA – PRE VIAC LÁSKY

My seminaristi 4. ročníka sme v rámci seminárnej praxe mali možnosť stráviť týždeň v Káne medzi manželmi. Čo je to Kána? Kána

je týždňové stretnutie určené pre manželské páry, organizované Chemin Neuf, katolíckou komunitou s povolaním k ekumenizmu. Pre manželov je časom zastavenia sa, stretnutia v páre. Je týždňom, počas ktorého je možné prerušiť stále rýchlejší rytmus moderného života a znova sa stretnúť ako pár a obnoviť prostredníctvom zdieľania a modlitby.

Bol to pre nás veľmi požehnaný čas. Čas, v ktorom sme sa stretli s mnohými ľuďmi, čas plný rozhovorov s manželmi, ale i čas s Bohom. Počas týždňa sme mali možnosť počuť rôzne svedectvá manželov, ktorí prešli rôznymi radosťami, ale i úskaliaми v ich v spoločnom živote. Boli sme zadelení do skupiniek, v ktorých sme diskutovali na rôzne otázky, ktoré nám boli položené, a v ktorých sme sa viac spoznávali a my sme získavali lepší pohľad na manželstvo, na rodinu, ktorý využijeme v budúcej pastoračii

Počas duchovnej obnovy bola pre miništrantov pripravená aj opekačka.

Umývanie riadu je tradičnou súčasťou seminárnej brigády.

Počas stretnutia Kána bolo vyhradené veľa času na rozhovory.

kňaza. Jeden deň v týždni sa niesol v atmosfére odpustenia a zmierenia. Pre mňa osobne bol tento deň veľkým povzbudením. Vidieť jednotlivé páry, ako si navzájom odpúšťajú, je najkrajším a veľmi povzbudivým momentom. V predposledný deň si manželské páry obnovili svoje manželské sľuby a na znak vzájomnej lásky bol pre nich od organizátorov pripravený svadobný večer.

Týždeň, ktorý som strávil v kruhu vynikajúcich ľudí, bol pre mňa požehnaním. Rozhovory s manželmi, rôzne aktivity, čas medzi manželmi a mnoho iného som vnímal ako niečo, čo mi osoží do pastorácie, na ktorú sa pripravujem. Vnímať rodinný život z inej perspektívy je veľkým obohatením. Som veľmi vďačný za Kánu, za jej účastníkov, ktorí sú

v mnohom veľkými vzormi aj pre nás. Viac informácií o Káne nájdete tu: www.kanapremanzelov.sk

Autor: Jozef Mikuláš, 4. ročník

BRIGÁDA

V čase prázdnin a oddychu sme sa mnohí bohoslovci vrátili do kňazského seminára a absolvovali sme, každý týždeň iná skupina chalanov, brigádu. Po takom dlhom odlúčení, ktoré zapríčinil COVID-19, sme sa tešili na seminár i spolubratov. Našou úlohou bolo prispieť k chodu seminára i počas prázdnin.

Náš program bol takýto: Ráno sme vstali o 6:45, išli sme do Kaplnky blahoslaveného Titusa Zemana, kde sme mali modlitbu ranných chvál,

nasledovali raňajky a išli sme do práce. Na Pána sme nezabúdali ani počas dňa, pretože sme mávali o 11:00 svätú omšu, po nej obed a naspäť do práce. Počas svätej omše nás predstavení povzbudzovali vo viere. Práve v našom týždni bola liturgická spomienka na veľkú sväticu Brigitu Švédsku. V tento deň pán rektor v kázni povedal: „*Čo všetko môže dokázať srdce ženy, keď prijme doň Boha. A čo všetko môže dokázať srdce bohoslovca, keď ponúkne srdce Kristovi.*“

A v srdci s Pánom sme dokázali v tomto týždni naozaj veľa. V našom seminári bolo skutočne rušno, nebolo počuť len smiech nás, bohoslovcov, ale i plač malých detí, pretože sa konalo stretnutie Kána, ktoré je zamerané na manželské páry. Väčšinu

času sme trávili v umývačke, v kuchyni, ale taktiež aj upratovaním starého nábytku. Takže práce bolo naozaj dosť, ale rovnako sme mali čas na Pána i na seba. Snažili sme sa dodržať benediktínske heslo *ora et labora* (modli sa a pracuj), pretože bez modlitby by sme to nezvládli. Všetci to poznáme – mnoho ľudí, mnoho chutí, ale usilovali sme sa všetci spolu vychádzať a pomáhať si. V našej práci nám pomáhali i naši predstavení. Pán prefekt či pán rektor sa nebáli chytiť do rúk utierku a utierať tie kopy riadu, ktoré nás často prerastali.

Po brigáde sme sa vrátili do našich domovov, kde prežijeme ešte zvyšok prázdnin, ktoré sa už krátia, a v septembri sa opäť tešíme do nášho seminára.

Autor: Michal Polák, 1. ročník

Na slovíčko s Jánom Volkom

Ak by sme chceli diskutovať o vrcholových slovenských športovcoch, určite by sme si spomenuli na viacero zvučných mien. Medzi ne bezpochyby patria mená ako Peter Sagan, Petra Vlhová, či Matej Tóth, no pozornosti správneho športového fanúšika určite neunikne dobre známe meno atléta, šprintéra a minuloročného halového majstra Európy Jána Volka.

Ján je však i veriaci človek, ktorý sa na prvom mieste snaží o to, aby bol jeho životným talentom oslávený Boh a až potom on sám. Práve preto sme sa rozhodli položiť mu zopár otázok, ktoré sú iné, než aké nájdeme v tradičných rozhovoroch so športovcami. Osobitné otázky a o to hodnotnejšie odpovede tak môžu byť pre nás povzbudením, že ani novodobé ťažkosti ako nedostatok času, síl, či odvahy nás nemôžu odlúčiť od Kristovej lásky.

Chceli ste sa vždy stať športovcom? Ako ste sa dostali k tejto, pre mnohých mladých ľudí vysnívanej práci?

Odmalička som hral futbal u saleziánov na Trnávke, približne 8 rokov. No nebol som veľmi technický typ, iba som vedel rýchlo utekať. Preto sa ma môj tatino opýtal, či by som nechcel skúsiť atletiku. Zo začiatku som bol skeptický, keďže zmena prostredia pre mňa bola skôr stresujúcu záležitosťou, ale neskôr

som si našiel priateľov, s ktorými som v kontakte až doteraz. Svoje rozhodnutie rozhodne neľutujem.

Vravíte, že ste mali odmalička blízko k saleziánom, ako Vám tento základ pomáha v živote profesionálneho športovca?

Som nesmierne rád, že ma moji rodičia viedli vo viere už odmalička, že som bol a stále som vychovaný saleziánskou rodinou. Okrem duchovného života mi výchova u saleziánov dala aj skvelých kamarátov a tiež viaceré princípy odovzdávané donom Boscom, na ktorých sa dnes snažím stavať. Viera

v Boha je základným stavebným kameňom môjho úspechu. Všetko to, čo robím, sa snažím robiť na Božiu slávu, tak ako ma to naučili saleziáni a rodičia.

Ako sa Vám darí budovať svoj duchovný život aj popri časovej náročnosti Vašej profesie?

Občas je to veľmi náročné, hlavne keď nemám možnosť dostať sa v nedeľu na svätú omšu. Vždy si to však snažím nejako vynahradiť. Rovnako mi v tom pomáha skvelá partia a ľudia, ktorých mám okolo seba. Oni mi pomáhajú rásť vo viere a smerujú ma správnou cestou.

Určite poznáte biblický príbeh o kráľovi Salamúnovi, ktorému dal Boh možnosť žiadať si od neho čokoľvek. Čo si Vy žiadate od Boha pre svoj život?

Väčšinou ide o dar zdravia a schopnosť robiť druhých šťastnými. To som si dal za svoj druhý cieľ, okrem behania na Božiu slávu.

Vaše minuloročné víťazstvo v Glasgowe máme ešte v živej pamäti, čo však považujete za najväčší úspech Vášho života?

Práve to, že dokážem týmito úspechmi robiť druhých šťastnými a zúročiť tak talent, ktorý som dostal od Boha.

V mene celej redakcie Vám ďakujem za Váš čas, ochotu i otvorenosť.

Pripravil: Peter Krkoš, 2. ročník

Pohladenie v lete

Pripravil: Matej Vančo,
vynikajúci kuchár

Suroviny:
mascarpone 500 g
biely smotanový
jogurt 500 g
jemný tvaroh 500 g
vanilkový cukor
citrónová šťava
práškový cukor

Postup:

Všetky mliečne suroviny
zmiešame šľahačom, pridáme
práškový a vanilkový cukor,
citrónovú šťavu podľa chuti.
Môžeme pridať i vanilkový extrakt.
Servírujeme do vhodných nádob,
necháme vychladnúť.
Po vychladnutí zdobíme
sezónnym ovocím.

Súťaž

Zadanie: Podľa indícií rozpoznaj pútnické miesto.

1.
Diecéza: Banskobystrická
Okres: Banská Bystrica
Špeciálna možnosť úcty: Panny
Márie Škapuliarskej
Púte sa konajú od: 15. storočia

2.
Diecéza: Nitrianska
Okres: Zlaté Moravce
Špeciálna možnosť úcty: Panny
Márie Škapuliarskej
Púte sa konajú od roku: 1686

3.
Diecéza: Žilinská
Okres: Čadca
Špeciálna možnosť úcty: Panny
Márie Matky Cirkvi
Dátum hlavných pútí: 8. mája
a nedeľa po 4. októbri

4.
Diecéza: Nitrianska
Okres: Trenčín
Špeciálna možnosť úcty: Svätého
Andreja Svorada a Benedikta
Dátum hlavnej púte: sobota a nedeľa
po 17. júli

Správne riešenie nám môžete poslať na našu adresu do **4. 10. 2020**. Správne odpovede z minulého čísla: *1. sv. Jozef, 2. bl. Anna Kolesárová 3. sv. Matka Tereza 4. sv. p. Pio z Pietrelciny*. Vyžrebovali sme týchto riešiteľov: **Mária P. z Ružomberka, Mária R. zo Sliachu a Marek M. z Krušoviec**. Výhercom srdečne blahozeláme a posielame ceny!

Ustavične sa radujte

Dvaja farári sa rozprávajú:
„Mne sú zo všetkých športovcov
najsympatickejší bicyklisti.“
„Prečo?“
„Lebo sa poctivo starajú o svoje
duše.“

Na brehu Mŕtveho mora sedia
na móle Mária s Jozefom a kývajú
nohami vo vode. Naokolo
šantia vo vode deti. Pred nimi sa
po hladine prechádza smutný Ježiš
a vzdychá:
„Aj ja sa chcem kúpať!“

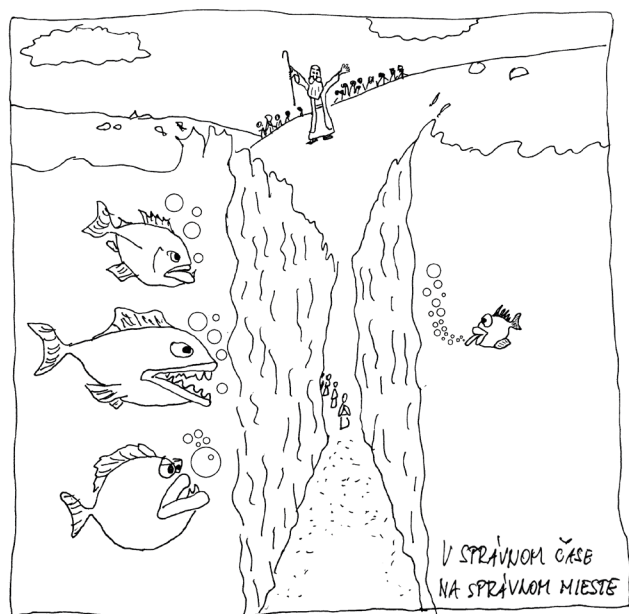
Vo vlaku cestuje mladík a žuje
žuvačku. Oproti nemu sedí babička a
s milým výrazom ho pozoruje. Asi po
pol hodine sa k nemu babička nakloní
a hovorí:

„To si milý, synček, že sa so
mnou rozprávaš, ale ja ťa vôbec
nepočujem.“

**Kňaz, ktorý rád používa
zdrobneniny, sa na konci slávnostnej
hodovej svätej omši prihovára
svojim veriacim:**

„Som veľmi rád, že sme sa takto
spolu stretli na svätej omšičke,
v našom chrámočku, pri tomto
oltáročku. A verím, že sa všetci spolu
stretne v nebičku, pri poslednom
súdočku.“

Doktor mi poradil morský vzduch.
Po preskúmaní mojich finančných
možností som si kúpil filé z morskej
tresky a zavesil pred ventilátor.
Myslím, že to more robí zázraky...

Prekreslil: Michal Rudinec, 3. ročník

Diakonské vysviacky 2020

Branislav Valkovič, farnosť Tlmače

Tomáš Barta, farnosť Slažany

Michal Sandánus, farnosť Bzovík

Martin Ligač, farnosť Čadca-Kýčerka

Pavol Škovránek, farnosť Senec

Miloš Kadaš, farnosť Radôstka

Lukáš Behan, farnosť Ilava

Lekáreň pre zdravú dušu

Prvá pomoc

1 Jn 4, 16, Žalm 70, 2

Lieky proti ochoreniam, keď

- nevieš kadiaľ ísť: Žalm 1
- zhrešil si: Žalm 51
- cítiš sa opustený: Žalm 23
- trpíš chorobou: Žalm 39
- cítiš sa beznádejne: Žalm 86
- prežívaš nepokoj: Žalm 63

Na podporu duchovnej imunity

7 sviatostí, modlitba, pôst, dary Ducha

Svätého ...

Návod

- na používanie lásky: Lk 6, 27 - 38
- ako nasledovať Ježiša: Lk 9, 23 - 26
- na používanie modlitby: Mt 6, 5 - 15
- na používanie pôstu: Mt 6, 16 - 18
- na používanie radosti: Flp 4, 4

Pre zvýšenie účinnosti lieku odporúčame užívať spolu
s prosbou o pomoc Panny Márie, svätých v pravidelných
dávkach viac krát do týždňa!